

бѣха свършили вече Висшето училище въ София и изпратени на специализация за 2 години. Млади гимназисти бѣхме само нѣколцина, между които Пенчо Славейковъ и Ис. Фаденфехтъ. Намѣрихъ се, прочее, въ една избрана срѣда, съ традиции завещани отъ бивши лайпцигски възпитаници, свършили тамъ по-рано, като проф. Ив. Шишмановъ, проф. д-ръ Кръстевъ, д-ръ З. Димитровъ, д-ръ Н. Бобчевъ, проф. П. Райковъ, проф. Ст. Георгиевъ и др.

Живѣхме много задружно. Бѣхме обединени въ дружество, като българска секция на Славянското академическо дружество, основано още презъ 1878 г. отъ студентитѣ славяни въ Лайпцигъ. Събирахме се често презъ зимата на другарски срещи, въ които се държаха сказки и реферати. Въобще живѣехме идеенъ животъ и сжществуваше едно научно съревнувание*).

Презъ пролѣтътъ, въ празднични дни следъ обѣдъ, предприемахме общи излети изъ гориститѣ околности на града, особено въ прочутия Розенталъ.

Всички мои съученици бѣха сериозни и солидни. Отъ тѣхъ азъ ще спомена само многообразованиятъ Цвѣтанъ Радославовъ и поета Пенчо Славейковъ, които не бѣха отъ обикновенитѣ хора. Три четвърти отъ останалитѣ, следъ завръщането си въ България, станаха професори въ тогавашното Висше училище**). А по-младитѣ отъ тѣхъ и сега сж още въ университета. Останалитѣ сжщо се издигнаха високо въ обществото и като държавни служители.

Лѣтнитѣ ваканции съмъ се старалъ да използвамъ най-добре. Въ България се връщахъ само веднажъ, следъ втората година. Пжтувахъ по Дунава, отъ Виена до Русе, а отъ тамъ презъ Варна и Бургазъ—за Сливенъ. Отъ пжтуването си по Дунава, въ продължение на 3½ дни, съ група българи студенти, събрани отъ разнитѣ университети на Европа, съмъ запазилъ

*) Вижъ подробности за живота на българскитѣ студенти въ Лайпцигъ въ книгата на В. Иордановъ — „Лайпцигъ и българитѣ.“

**) Професоритѣ Ан. Иширковъ, И. Фаденхехтъ, Гавр. Кацаровъ, Алекс. Христовъ, Петъръ Нойковъ, Н. Алексиевъ, Д-ръ Ватевъ, Д. Дечевъ и др.